

Mill. Kr. og 1,5 Mill. Kr. Stigningen i Forsikringsbestanden i de samme Aar har været respektive 364 og 76 Mill. Kr.; altsaa sat i Forhold til Bestanden af Forsikringer, som virkelig holder, bliver Udgifterne respektive 55 og 20 pr. 1.000. Og dette Forhold har ogsaa Udsigt til at forværres, thi søger man ved Hjælp af Selskabernes Regnskaber at supplere Tallene med Aaret 1914, finder man, at de 9 Aar har givet en Portefeuilleforøgelse paa respektive 374 og 82 Mill. Kr. for Udgifterne 23,56 og 1,64 Mill. Kr., altsaa respektive 63 og 20 pr. 1.000 Kr. Hvis de 374 Mill. Kr.s Privatdriftsforøgelse var skaffet til Statsanstaltens Udgifter, var der altsaa sparet 16 Mill. Kr. Efter Statsanstaltens Driftsprincipper vilde Landet i Løbet af den Tid have haft samme Forsikringsbestand som nu med en Besparelse af $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Administration og 16 Mill. Kr. paa Erhvervsudgifter, eller der vilde i Løbet af de 9 Aar have været sparet $23\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret. Det er et ikke ubetydeligt Beløb, som altsaa er givet ud for meget ved den nuværende Drift efter de sidste 9 Aars Gennemsnit. Men desværre er der al Udsigt til, at Forholdet, i Stedet for at blive bedre, vil blive værre i den kommende Tid. De senere Aar af Perioden er dyrere end de tidligere af Njaarstidsrummet.

Grundene til, at Privatdriften er saa kostbar sammenlignet med Statsdriften, er af mange Arter. Man vender uvilkaarlig Tanken hen paa de under Hensyn til Livsforsikringens Formaal: Forvaltning af Forsørgelses- og Sparemidler, urimeligt store Direktørgager og lignende Forhold. Det er et noget meningsløst Forhold, at en Stilling, der ikke synes at kræve nogen særlig Uddannelse eller Indsigt, er lønnet med Gager, der er saa store, at en Enkeltmand har lige saa meget som samtlige Ministre tilsammen. Nu har jeg naturligvis ikke i og for sig noget imod, at Folk tjener Penge, og naar en Mand er med til at skabe store Værdier i et Samfund, naar han leder en stor økonomisk Virksomhed, er det naturligt, at han har en stor Gage for det. Men naar en Mand kun sidder og administrerer en Virksomhed, som Staten kunde administrere bedre og billigere, er der noget urimeligt i, at en saadan Stilling er lønnet med 100,000 Kr. eller lignende. Desuden er der ved saadanne Anstalter en Mængde forskellige „Ben“, og der anvendes Masser af Penge til unyttige Rejser, til Ødslen med Reklamer

og til Formaal, der kun har til Hensigt, kan man sige, at skade Konkurrenterne.

Alle disse Ting tæller selvfølgelig med, men Hovedaarsagen til Privatdriftens Kostbarhed er dog at søge i, at en uforholdsmæssig Del af de med store Omkostninger tegnede Forsikringer falder fra i Utide. Hvis man sammentæller for de 8 Aar, for hvilke Forsikringsraadet har udgivet Beretning, fra 1906 til 1913, Tilgangen ved nyantagne Forsikringer, faar man for de private Selskaber 719 Millioner og for Statsanstalten 112 Millioner. Sammentæller man derefter Afgangen „uden Godtgørelse“, altsaa den beklageligste Del af Afgangen, faar man respektive 270 Millioner og 12,4 Millioner. I disse Aar er altsaa mellem 37 og 38 pCt. af de kostbart erhvervede Forsikringer i de private Selskaber faldet fra kort Tid efter Tegningen, medens det kun er Tilfældet med 11 pCt. for Statsanstaltens Vedkommende. Der synes intet Haab at være om Forbedring heri, thi den beklagelige Procentsats er i Stigning for de private Selskabers Vedkommende og i Dalen for Statsanstaltens Vedkommende. Søger man at medtage Aaret 1914, bliver Forholdet yderligere forværret for Privatdriften, idet der tegnede 95 Millioner, medens den samlede Afgang var 84,5 Millioner, altsaa en Forøgelse paa kun 10 Millioner Forsikringssum, hvilket har kostet 3,4 Millioner til fremskaffe. Da Forsikringsraadets Beretning endnu ikke foreligger, kan vi ikke slaa 1914's Tal sammen med de øvrige, fordi man ikke der kan skille Afgangen „uden Godtgørelse“ fra den nævnte samtlige Afgang. Nu kunde jeg tænke mig, at man fra interesseret Side vil sige, at dette daarlige Resultat i 1914 skyldtes Krigen, men dette er ikke Tilfældet. Den virkelige Grund er den selvmorderiske og — kan jeg godt sige — for vort Fædrelands Anseelse nedsættende Konkurrence, som føres mellem de forskellige Selskaber, noget, jeg senere skal komme tilbage til.

Jeg tror ikke, at vort nationaløkonomiske Liv har Raad til at kaste Million paa Million bort om Aaret til ingen Nytte. Efter at den private Drift er kommet under Statens Tilsyn, har vi her paa Rigsdagen den Pligt at passe paa, at noget saadant ikke sker. Naar man hidtil har fundet sig i, at det er gaaet, som det er, har det vel været i Haab om, at der alligevel ydedes noget Ækivalent derved, at der virkelig tegnede nævneværdige Beløb i